



Από τον Πρόεδρο Τόμας Μόνσον

## Ο αγώνας τής ζωής

*Από πού ήλθαμε; Γιατί είμαστε εδώ; Πού πηγαίνουμε μετά από αυτήν τη ζωή; Δεν χρειάζεται πλέον αυτές οι πάγκοινες ερωτήσεις να παραμένουν αναπάντητες.*

**Α**γαπημένοι μου αδελφοί και αδελφές, αυτό το πρωί θέλω να σας μιλήσω για αιώνιες αλήθειες – αυτές τις αλήθειες που θα εμπλουτίσουν τη ζωή μας και θα φροντίσουν να πάμε με ασφάλεια σπίτι.

Παντού, οι άνθρωποι βιάζονται. Αεριωθούμενα αεροσκάφη μεταφέρουν ταχέως το πολύτιμο ανθρώπινο φορτίο τους επάνω από πλατιές ηπειρούς και τεράστιους ωκεανούς, ώστε να μπορούν να παρευρεθούν σε συγκεντρώσεις, να καλύψουν υποχρεώσεις, να απολαύσουν διακοπές ή να επισκεφθούν την οικογένεια. Αμαξιτές οδοί παντού – συμπεριλαμβανομένων αυτοκινητοδρόμων υπερταχείας κυκλοφορίας, αυτοκινητοδρόμων προτεραιότητας και απλών αυτοκινητοδρόμων – φέρουν εκατομμύρια αυτοκινήτων, των οποίων είναι ιδιοκτήτες από περισσότερα εκατομμύρια ατόμων, σε ένα φαινομενικώς ατελείωτο ρεύμα και για μια πληθώρα λόγων καθώς βιαζόμαστε για την εργασία κάθε ημέρας.

Με αυτόν τον γρήγορο ρυθμό ζωής, κάνουμε ποτέ μια παύση για στιγμές στοχασμού – δηλαδή σκέψεις αιώνιων αληθειών;

Όταν συγκριθούν με τις αιώνιες αλήθειες, οι περισσότερες ερωτήσεις και οι έγνοιες τής καθημερινής ζωής είναι πράγματι κατά μείζονα λόγο επουσιώδεις. Τι να φάμε για βραδινό; Τι χρώμα να βάψουμε το σαλόνι; Να γράψουμε τον Τζόνι στο ποδόσφαιρο; Οι ερωτήσεις αυτές και αμέτρητες άλλες σαν κι αυτές χάνουν τη σημασία τους, όταν προκύπτουν περίοδοι κρίσεως, όταν αγαπημένα πρόσωπα πληγώνονται ή τραυματίζονται, όταν η ασθένεια εισέρχεται στο σπίτι με υγεία, όταν το κεράκι τής ζωής εξασθενεί και απειλεί το σκότος. Η σκέψη μας εστιάζεται και μπορούμε εύκολα να προσδιορίσουμε τι είναι πράγματι σημαντικό και τι είναι απλώς επουσιώδες.

Επισκέφθηκα προσφάτως μία γυναίκα, η οποία μαχόταν μία ασθένεια που απειλούσε τη ζωή της για περισσότερο από δύο χρόνια. Άφησε να εννοηθεί ότι πριν από την ασθένειά της, οι ημέρες της

ήταν γεμάτες με δραστηριότητες, όπως το να καθαρίζει το σπίτι ως την εντέλεια και να το γεμίζει με όμορφη επίπλωση. Επισκεπτόταν την κομμωτριά της δύο φορές την εβδομάδα και δαπανούσε χρήματα και χρόνο κάθε μήνα να προσθέτει ρούχα στη γκαρνταρόμπα της. Τα εγγόνια της προσκαλούνταν να την επισκεφθούν σπανίως, επειδή πάντοτε ανησυχούσε μήπως αυτά που εκείνη θεωρούσε πολύτιμα αποκτήματά της σπάσουν ή καταστραφούν με άλλον τρόπο από τα μικρά και απρόσεκτα χέρια.

Και κατόπιν έλαβε τα συγκλονιστικά νέα ότι η θνητή ζωή της κινδύνευε και ότι θα μπορούσε να τής είχε μείνει περιορισμένος χρόνος εδώ. Είπε ότι τη στιγμή που άκουσε τη διάγνωση του ιατρού ήξερε αμέσως ότι θα περνούσε τον οιονδήποτε χρόνο που τής είχε μείνει με την οικογένεια και τους φίλους της και με το Ευαγγέλιο στο κέντρο τής ζωής της, διότι αυτά αντιπροσώπευαν αυτά που τής ήταν πολυτιμότερα.

Τέτοιες στιγμές διαύγειας έρχονται σε όλους εμάς κάποια στιγμή, αν και ίσως όχι πάντοτε υπό τέτοιες δραματικές συνθήκες. Βλέπουμε ευκρινώς αυτό που έχει πραγματικώς σημασία στη ζωή μας και πώς θα πρέπει να ζούμε.

Ο Σωτήρας είπε:

«Μη θησαυρίζετε για τον εαυτό σας θησαυρούς επάνω στη γη, όπου το σκουλήκι και η σκουριά τούς αφανίζει, και όπου κλέφτες κάνουν διάρρηξη και κλέβουν.

>>Αλλά θησαυρίζετε στον εαυτό σας θησαυρούς στον ουρανό, όπου ούτε σκουλήκι ούτε σκουριά τούς αφανίζουν και όπου κλέφτες δεν κάνουν διάρρηξη ούτε κλέβουν.

»Επειδή, όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας».<sup>1</sup>

Στην εποχή μας τού βαθύτατου συλλογισμού ή τής μεγαλύτερης ανάγκης, η ψυχή τού ανθρώπου

εκτείνεται προς τους ουρανοίς, επιζητώντας μία θεία απάντηση στα μεγαλύτερα ερωτήματα τής ζωής: *Από πού ήλθαμε; Γιατί είμαστε εδώ; Πού πηγαίνουμε, αφού φύγουμε από αυτήν τη ζωή;*

Οι απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα δεν ανακαλύπτονται μέσα σε ακαδημαϊκά βιβλία ή ελέγχοντας στο Διαδίκτυο. Τα ερωτήματα αυτά υπερβαίνουν τη θνητότητα. Συμπεριλαμβάνουν την αιωνιότητα.

*Από πού ήλθαμε;* Την ερώτηση αυτή σκέπτεται αναπόφευκτα, αν δεν την λείει, κάθε άνθρωπος.

Ο Απόστολος Παύλος είπε στους Αθηναίους στον Άρειο Πάγο ότι «είμαστε γένος του Θεού».<sup>2</sup> Εφόσον γνωρίζουμε ότι το υλικό σώμα μας είναι το γένος των θνητών γονέων μας, πρέπει να ερευνησουμε το νόημα τής δήλωσης τού Παύλου. Ο Κύριος έχει δηλώσει ότι «το πνεύμα με το σώμα αποτελούν την ψυχή του ανθρώπου».<sup>3</sup> Συνεπώς, το πνεύμα είναι αυτό που είναι γένος τού Θεού. Ο συγγραφέας τής επιστολής Προς Εβραίους αναφέρεται σε Εκείνον ως «Πατέρα των πνευμάτων».<sup>4</sup> Το πνεύμα όλων των ανθρώπων είναι στην κυριολεξία «γιοι και κόρες τού Θεού».<sup>5</sup>

Παρατηρούμε ότι εμπνευσμένοι ποιητές έχουν γράψει, προς μελέτη μας επί τού θέματος, συγκινητικά μηνύματα και έχουν καταγράψει ανυπέρβλητες σκέψεις. Ο Ουίλιαμ Γουόρντγουορθ έγραψε την αλήθεια:

*Η γέννησή μας δεν είναι παρά  
μόνον ένας ύπνος και μία λήθη·  
η ψυχή που αποκτούμε κατά  
τη γέννηση είναι σαν έναν  
ανατέλλοντα αστέρα,  
που είχε δύσει κάπου αλλού  
και είναι τόσο μακριά.  
Δεν ερχόμαστε με πλήρη λησμονιά  
και δεν είμαστε εντελώς γυμνοί,  
αλλά φέρουμε μερική από τη δόξα  
τού Θεού, που είναι το σπίτι μας:  
Ως βρέφη είμαστε ακόμα  
συνδεδεμένοι με τους ουρανοίς!*<sup>6</sup>

Οι γονείς συλλογίζονται την ευθύνη τους να διδάσκουν, να εμπνέουν και να παράσχουν καθοδήγηση και παράδειγμα. Και ενώ οι γονείς συλλογίζονται, τα παιδιά – και ειδικώς οι νέοι – κάνουν τη σημαντική ερώτηση: Γιατί είμαστε εδώ; Συνήθως, λέγεται σιωπηλώς στην ψυχή και διατυπώνεται: Γιατί είμαι εγώ εδώ;

Πόσο ευγνώμονες θα πρέπει να είμαστε που ένας σοφός Δημιουργός έπλασε μία γη και μας τοποθέτησε εδώ με έναν πέπλο λήθης τής προηγούμενης υπάρξεώς μας, ώστε να βιώσουμε μία περίοδο δοκιμασιών, μία ευκαιρία να αποδειχθούμε, προκειμένου να πληρούμε τις προϋποθέσεις για όλα όσα έχει προετοιμάσει ο Θεός να λάβουμε.

Ευκρινώς, ένας πρωταρχικός σκοπός τής υπάρξεώς μας επάνω στη γη είναι να αποκτήσουμε ένα σώμα από σάρκα και οστά. Μας έχει δοθεί επίσης η δωρεά τής ελευθερίας επιλογής. Με χιλιάδες τρόπους, έχουμε το προνόμιο να διαλέγουμε αφ' εαυτού μας. Εδώ μαθαίνουμε από τις δύσκολες απαιτήσεις τής προσωπικής εμπειρίας. Διακρίνουμε το καλό από το κακό. Το ξεχωρίζουμε ως το πικρό και το γλυκό. Ανακαλύπτουμε ότι υπάρχουν συνέπειες που συνδέονται με τις πράξεις μας.

Με υπακοή στις εντολές τού Θεού, μπορούμε να πληρούμε τις προϋποθέσεις για εκείνο το «σπίτι» περί τού οποίου έκανε λόγο ο Ιησούς, όταν δήλωσε: «Στο σπίτι τού Πατέρα μου υπάρχουν πολλά οικήματα. ... πηγαίνω να σας ετοιμάσω έναν τόπο... για να είστε κι εσείς, όπου είμαι εγώ».<sup>7</sup>

Αν και ερχόμαστε στη θνητότητα και «φέρουμε μερική από τη δόξα», η ζωή συνεχίζεται αμείλικτα. Η νεότητα ακολουθεί την παιδική ηλικία και η ωριμότητα έρχεται σιγά χωρίς να παρατηρείται εύκολα. Εκ πείρας μαθαίνουμε την ανάγκη να προσεγγίσουμε τους ουρανοίς για βοήθεια καθώς

Ο Θεός, ο Πατέρας μας, και

ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριός μας, έχουν σημαδέψει τον δρόμο προς την τελείωση. Μας προσκαλούν να ακολουθήσουμε αιώνιες αλήθειες και να γίνουμε τέλειοι, όπως είναι Εκείνοι τέλειοι.<sup>8</sup>

Ο Απόστολος Παύλος παρομοίωσε τη ζωή με έναν αγώνα. Παρότρυνε Προς Εβραίους: «Ας απορρίψουμε... την αμαρτία που εύκολα μας περιπλέκει, κι ας τρέχουμε με υπομονή τον αγώνα που είναι μπροστά μας».<sup>9</sup>

Στον ζήλο μας, ας μην παρορούμε τη συνετή συμβουλή από τον Εκκλησιαστή: «Ο δρόμος δεν είναι στους ταχύποδες ούτε ο πόλεμος στους δυνατούς».<sup>10</sup> Στην πραγματικότητα, το βραβείο ανήκει σε εκείνον που υπομένει μέχρι τέλους.

Όταν αναλογίζομαι τον αγώνα τής ζωής, θυμάμαι ένα άλλο είδος αγώνα, δηλαδή από τις ημέρες τής παιδικής ηλικίας. Οι φίλοι μου κι εγώ παίρναμε σουγιάδες μαζί και, από το μαλακό ξύλο μίας ιτιάς, φτειάχναμε μικρές βάρκες. Με ένα προσαρμοσμένο ιστίο από βαμβάκι σε σχήμα τριγώνου, καθένας έσπρωχνε το απλό σκάφος του στον αγώνα στα σχετικώς ταραγμένα νερά τού ποταμού Πρόβο τής Γιούτα. Τρέχαμε κατά μήκος τής όχθης τού ποταμού και κοιτούσαμε τα μικρά σκάφη μερικές φορές να ανεβοκατεβαίνουν στο γρήγορο ρεύμα και άλλες φορές να αρμενίζουν γαλήνια καθώς βάραινε το νερό.

Κατά τη διάρκεια ενός συγκεκριμένου αγώνα, παρατηρούσαμε ότι μία βάρκα οδηγούσε όλες τις υπόλοιπες προς την καθορισμένη γραμμή τερματισμού. Ξαφνικά, το ρεύμα την μετέφερε πάρα πολύ κοντά σε μία μεγάλη δίνη και η βάρκα τραβέρσωνε στο μέγεθός της και αναποδογύριζε. Μεταφερόταν γύρω-γύρω, ανίκανη να επιστρέψει πίσω στο κυρίως ρεύμα. Τελικώς, σταματούσε ταραγμένα, ανάμεσα στα εκβράσματα και τα απορρίμματα που την περιέβαλλαν

και την κρατούσαν γερά οι προσοκτριδες από τα πράσινα αρπακτικά βρύα.

Οι βάρκες-παιχνίδια τής παιδικής ηλικίας δεν είχαν τρόπιδα για σταθερότητα ούτε δοιάκι για παροχή κατευθύνσεως και καμία πηγή ενέργειας. Αναπόφευκτα ο προορισμός τους ήταν με το ρεύμα – το μονοπάτι τής ελαχίστης αντιστάσεως.

Σε αντίθεση με τις βάρκες-παιχνίδια, μας έχουν δοθεί ουράνια γνωρίσματα, για να οδηγούν το ταξίδι μας. Εισερχόμαστε στη θνητότητα όχι για να επιπλεύσουμε με τα κινούμενα ρεύματα τής ζωής, αλλά με τη δύναμη να σκεπτόμαστε, να επιχειρηματολογούμε και να επιτυγχάνουμε.

Ο Επουράνιος Πατέρας μας δεν μας απέστειλε στο αιώνιο ταξίδι μας χωρίς να μας δώσει τα μέσα διά των οποίων θα μπορούσαμε να λάβουμε καθοδήγηση από Εκείνον, προκειμένου να βοηθήσει στην ασφαλή επιστροφή μας. Κάνω λόγο περί προσευχής. Κάνω λόγο επίσης περί των ψιθύρων τής σιγαλής σαν αύρα φωνής. Και δεν παρορώ τις αγίες γραφές, οι οποίες περιέχουν τον λόγο τού Κυρίου και τα λόγια των προφητών – οι οποίες μας έχουν παρασχεθεί, για να μας βοηθούν να φθάσουμε με επιτυχία στη γραμμή τερματισμού.

Σε κάποια περίοδο τής θνητής μας αποστολής, εμφανίζεται το αβέβαιο βήμα, το άτονο χαμόγελο, ο πόνος τής ασθένειας – και ενίοτε το ξεθώριασμα τού καλοκαιριού, η προσέγγιση τού φθινοπώρου, το κρύο τού χειμώνα και η εμπειρία που αποκαλούμε θάνατος.

Κάθε σύννον ατόμο έχει κάνει στον εαυτό του την ερώτηση που διατυπώθηκε καλύτερα από τον Ιώβ τής αρχαίας εποχής: «Αν ο άνθρωπος πεθάνει, θα ξαναζήσει;»<sup>11</sup> Όσο και αν προσπαθούμε να βγάλουμε την ερώτηση από τις σκέψεις μας, πάντοτε επιστρέφει. Ο θάνατος έρχεται σε όλους τους ανθρώπους. Έρχεται στους

ηλικιωμένους καθώς βαδίζουν παραπαίοντας. Ο θάνατος επίσης καλεί όσους έχουν μόλις φθάσει στην μέση τού ταξιδιού τής ζωής. Μερικές φορές επιβάλλει σιγή στο γέλιο των μικρών παιδιών.

Όμως, τι γίνεται με την ύπαρξη πέραν τού θανάτου; Είναι ο θάνατος το τέλος των πάντων; Ο Ρόμπερτ Μπάτσοφοντ, στο βιβλίο του *Ο Θεός και ο πλησίον μου*, επετέθη με σθένος αποδεκτά χριστιανικά πιστεύω, όπως τον Θεό, τον Χριστό, την προσευχή και ιδιαιτέρως την αθανασία. Με θάρρος ισχυρίστηκε ότι ο θάνατος ήταν το τέλος τής υπάρξεώς μας και ότι κανείς δεν μπορούσε να αποδείξει το αντίθετο. Τότε κάτι το εκπληκτικό συνέβη. Ο τείχος σκεπτικισμού του εξαίφνης έγινε σκόνη. Έμεινε εκθεθιμένος και ανυπεράσπιστος. Σιγά άρχισε να αισθάνεται τον δρόμο τής επιστροφής προς την πίστη που είχε χλευάσει και εγκαταλείπει. Τι είχε προκαλέσει αυτήν τη βαθεία αλλαγή στις απόψεις του; Η σύζυγός του πέθανε. Με καρδιά συντετριμμένη πήγε στο δωμάτιο όπου εκείτο αυτό που ήταν θνητό από εκείνη. Κοίταξε πάλι το πρόσωπο που αγαπούσε τόσο πολύ. Εξερχόμενος, είπε σε ένα φίλο: «Αυτή είναι κι όμως δεν είναι αυτή. Όλα άλλαξαν. Κάτι που ήταν εκεί πριν, τώρα έχει αφαιρεθεί. Δεν είναι η ίδια. Τι μπορεί να έφυγε, αν δεν ήταν η ψυχή;»

Αργότερα έγραψε: «Ο θάνατος δεν είναι αυτό που φαντάζονται μερικοί άνθρωποι. Είναι σαν να πηγαίνεις μόνο σε ένα άλλο δωμάτιο. Σ' αυτό το άλλο δωμάτιο θα βρούμε... τις αγαπητές γυναίκες και άνδρες και τα γλυκά παιδιά που έχουμε αγαπήσει και χάσει».<sup>12</sup>

Αδελφοί και αδελφές μου, γνωρίζουμε ότι ο θάνατος δεν είναι το τέλος. Αυτή η αλήθεια έχει διαδοθεί από ζώντες προφήτες διαμέσου των αιώνων. Ευρίσκεται στις αγίες γραφές μας. Στο Βιβλίο τού Μόρμον διαβάζουμε συγκεκριμένα και παρηγορητικά λόγια:

«Τώρα, σχετικά με την κατάσταση της ψυχής μεταξύ θανάτου και ανάστασης, ιδές, μου έγινε γνωστό από έναν άγγελο, ότι τα πνεύματα όλων των ανθρώπων, μόλις αποχωριστούν από ετούτο το θνητό σώμα, μάλιστα, τα πνεύματα όλων των ανθρώπων, είτε είναι αγαθοί ή πονηροί, φέρνονται πάλι εκεί που ήταν πριν, σε εκείνον το Θεό που τους έδωσε ζωή.

»Και τότε θα γίνει ώστε τα πνεύματα εκείνων που είναι δίκαιοι θα εισαχθούν σε μια κατάσταση ευδαιμονίας, που λέγεται παράδεισος, κατάσταση ανάπαυσης, κατάσταση γαλήνης, όπου θα αναπαυτούν από όλες τις ταλαιπωρίες και από όλες τις έννοιες και θλίψεις τους».<sup>13</sup>

Αφού σταυρώθηκε ο Σωτήρας και το σώμα του εκείτο στον τάφο επί τρεις ημέρες, το πνεύμα εισήλθε πάλι. Ο λίθος κύλησε και ο ανεστημένος Λυτρωτής περπάτησε, ενδεδυμένος με ένα αθάνατο σώμα από σάρκα και οστά.

Η απάντηση στην ερώτηση τού Ιώβ: «Αν ο άνθρωπος πεθάνει, θα ξαναζήσει;», ήλθε όταν η Μαρία και άλλες πλησίασαν στον τάφο και είδαν δύο άνδρες με λαμπρά ενδύματα, οι οποίοι είπαν σε αυτές: «Τι αναζητάτε τον ζωντανό ανάμεσα στους νεκρούς; Δεν είναι εδώ, αλλ' αναστήθηκε».<sup>14</sup>

Ως αποτέλεσμα τής νίκης τού Χριστού επί τού θανάτου, θα αναστηθούμε όλοι. Αυτή είναι η λύτρωση τής ψυχής. Ο Παύλος έγραψε: «Υπάρχουν... σώματα επουράνια, και σώματα επίγεια· πλην, άλλη είναι η δόξα των επουρανίων, άλλη δε η δόξα των επιγείων».<sup>15</sup>

Η επουράνια δόξα είναι εκείνη που επιζητούμε. Στην παρουσία τού Θεού επιθυμούμε να κατοικήσουμε. Θέλουμε να είμαστε μέλη μίας παντοτινής οικογενείας. Τέτοιες ευλογίες κερδίζονται μέσα από τη ζωή με αγώνες, αναζήτηση, μετάνοια και τελικώς επιτυχία.

*Από πού ήλθαμε; Γιατί είμαστε*

εδώ; Πού πηγαίνουμε μετά από αυτήν τη ζωή; Δεν χρειάζεται πλέον αυτές οι πάγκοιες ερωτήσεις να παραμένουν αναπάντητες. Από τα βάθη της ψυχής μου και με πάσα ταπεινότητα, καταθέτω μαρτυρία ότι αυτά τα πράγματα για τα οποία μίλησα είναι αληθινά.

Ο Επουράνιος Πατέρας μας αγαλλιάει για όσους τηρούν τις εντολές Του. Ανησυχεί επίσης για το χαμένο παιδί, για τον αργοπορημένο έφηβο, τον άστατο νέρο, τον ανεύθυνο γονέα. Τρυφερά ο Διδάσκαλος μιλά σε αυτούς και όντως σε όλους: «Ελάτε πίσω. Ελάτε επάνω. Ελάτε μέσα. Ελάτε σπίτι. Ελάτε σε μένα».

Σε μία εβδομάδα θα εορτάσουμε το Πάσχα. Οι σκέψεις μας θα στραφούν στη ζωή του Σωτήρος, στον θάνατό Του και την ανάστασή Του. Ως ειδικός Του μάρτυς, καταθέτω μαρτυρία σε εσάς ότι ζει και ότι αναμένει τη θριαμβευτική μας επιστροφή. Ωστε μία τέτοια επιστροφή να είναι δική μας, προσεύχομαι ταπεινώς στο άγιο όνομά Του – δηλαδή του Ιησού Χριστού, του Σωτήρος μας και Λυτρωτή μας, αμήν.

#### ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Κατά Ματθαίον 6:19–21.
2. Πράξεις 17:29.
3. Διδαχή και Διαθήκες 88:15.
4. Προς Εβραίους 12:9.
5. Διδαχή και Διαθήκες 76:24.
6. Ουίλιαμ Γουόρντγουορθ, *Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood* (1884), 23–24.
7. Κατά Ιωάννην 14:2–3.
8. Βλέπε Κατά Ματθαίον 5:48, Νεφι Γ' 12:48.
9. Προς Εβραίους 12:1.
10. Εκκλησιαστής 9:11.
11. Ιώβ 14:14.
12. Βλέπε Robert Blatchford, *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* (1925), 11.
13. Αλμα 40:11–12.
14. Κατά Λουκάν 24:5–6.
15. Προς Κορινθίους Α' 15:40.

## Διδασκαλίες τού καιρού μας

**Τ**α μαθήματα την τέταρτη Κυριακή της Μελχισεδικής Ιεροσύνης και της Ανακουφιστικής Εταιρείας θα είναι αφιερωμένα στο «Διδασκαλίες τού καιρού μας». Κάθε μάθημα μπορεί να προετοιμασθεί από μία ή περισσότερες ομιλίες που εδόθησαν κατά την πιο πρόσφατη γενική συνέλευση (βλέπε διάγραμμα κατωτέρω). Οι πρόεδροι πασσάλου και περιφέρειας μπορούν να επιλέξουν ποιες ομιλίες θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν ή μπορούν να αναθέσουν αυτήν την ευθύνη σε επισκόπους και προέδρους κλάδου. Οι ηγέτες τονίζουν την αξία που έχει να μελετούν οι αδελφοί της Μελχισεδικής Ιεροσύνης και οι αδελφές της Ανακουφιστικής Εταιρείας τις ίδιες ομιλίες τις ίδιες Κυριακές.

Εκείνοι οι οποίοι παρακολουθούν τα μαθήματα της τέταρτης Κυριακής παροτρύνονται να μελετούν και να φέρνουν στην τάξη το τελευταίο τεύχος τού περιοδικού της γενικής συνελεύσεως.

#### Προτεινόμενα για την προετοιμασία ενός μαθήματος από ομιλίες

Προσευχηθείτε ώστε το Άγιο Πνεύμα να είναι μαζί σας καθώς

μελετάτε και διδάσκετε την ομιλία (τις ομιλίες). Ίσως μπίτε σε πειρασμό να προετοιμάσετε το μάθημα χρησιμοποιώντας άλλο υλικό, όμως οι ομιλίες της συνελεύσεως είναι η εγκεκριμένη σειρά μαθημάτων. Η ανάθεσή σας είναι να βοηθήσετε τους άλλους να μάθουν και να ζουν το Ευαγγέλιο, όπως διδάχθηκε στην πιο πρόσφατη γενική συνέλευση της Εκκλησίας.

Διαβάστε ξανά την ομιλία (ομιλίες), αναζητώντας αρχές και διδαχές που καλύπτουν τις ανάγκες των μελών της τάξεως. Επίσης, αναζητήστε ιστορίες, παραπομπές στις γραφές και δηλώσεις από την ομιλία (ομιλίες), που θα σας βοηθήσουν να διδάξετε αυτές τις αλήθειες.

Κάνετε μία σκιαγράφιση για το πώς θα διδάξετε τις αρχές και τις διδαχές. Σκεφθείτε το ενδεχόμενο να συμπεριλάβετε ερωτήσεις που βοηθήσουν τα μέλη της τάξεως:

- Να αναζητήσουν αρχές και διδαχές στις ομιλίες (ομιλία).
- Να σκεφθούν τη σημασία τους.
- Να μιλήσουν για την κατανόηση τού θέματος, για ιδέες, εμπειρίες και μαρτυρίες.
- Να εφαρμόσουν αυτές τις αρχές και τις διδαχές στη ζωή τους.

ΜΗΝΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ	ΥΛΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
Απρίλιος 2012–Οκτώβριος 2012	Ομιλίες που εδόθησαν στη γενική συνέλευση Απριλίου 2012*
Οκτώβριος 2012–Απρίλιος 2013	Ομιλίες που εδόθησαν στη γενική συνέλευση Οκτωβρίου 2012*

\* Για τα μαθήματα την τέταρτη Κυριακή Απριλίου και Οκτωβρίου, οι ομιλίες (ομιλία) μπορούν να επιλεγούν από την προηγούμενη συνέλευση ή από την πιο πρόσφατη. Οι ομιλίες είναι διαθέσιμες σε πολλές γλώσσες στο [conference.lds.org](http://conference.lds.org).



Από τον Πρόεδρο Χένρυ Άιριγγκ  
Πρώτο Σύμβουλο στην Πρώτη Προεδρία

## Βουνά να σκαρφαλώσουμε

**Α**κουσα τον Πρόεδρο Σπένσερ Κίμπαλ σε μία συγκέντρωση συνέλευσης να ζητά από τον Θεό να του δώσει βουνά να σκαρφαλώσει. Είπε: «Υπάρχουν τεράστιες δυσκολίες μπροστά μας, γιγάντιες ευκαιρίες να ανταποκριθούμε. Καλωσορίζω αυτή τη συναρπαστική προοπτική και νιώθω ότι θέλω να πω στον Κύριο ταπεινά: 'Δώσε μου αυτό το βουνό', δώσε μου αυτές τις δυσκολίες».<sup>1</sup>

Η καρδιά μου ήταν συνεπαρμένη, γνωρίζοντας μερικές δυσκολίες και αντιξοότητες που είχε ήδη αντιμετωπίσει. Αισθάνθηκα την επιθυμία να είμαι περισσότερο όπως αυτός, ένας γενναίος υπηρέτης του Θεού. Έτσι, ένα βράδυ, προσευχήθηκα για μια δοκιμασία που θα αποδείκνυε το θάρρος μου. Το θυμάμαι έντονα. Προς το βράδυ, γονάτισα στην κάμαρά μου με μια πίστη που πλημμύριζε την καρδιά μου μέχρι να σπάσει.

Σε μία ή δύο ημέρες, η προσευχή μου είχε απαντηθεί. Η σκληρότερη δοκιμασία τής ζωής μου, με εξέπληξε και με γέμισε ταπεινότητα. Μου έδωσε ένα διπλό μάθημα. Πρώτον, είχα την ξεκάθαρη απόδειξη ότι

ο Θεός άκουσε και απάντησε την προσευχή πίστης μου. Όμως, δεύτερο, ξεκίνησε ένα μάθημα που ακόμα συνεχίζεται για να μάθω γιατί ένιωσα με τόση πεποίθηση εκείνο το βράδυ ότι από την αντιξοότητα θα ερχόταν μια σπουδαία ευλογία για να ανταμείψει με το παραπάνω κάθε κόστος.

Η αντιξοότητα που βίωσα εκείνη τη μακρινή ημέρα, φαίνεται τώρα ελάχιστη σε σύγκριση με αυτό που επακολούθησε για εμένα και εκείνους που αγαπώ. Πολλοί από εσάς περνάτε σωματικές, πνευματικές και συναισθηματικές δοκιμασίες που μπορεί να σας κάνουν να κραυγάσετε, όπως έκανε ένας σπουδαίος και πιστός υπηρέτης τού Θεού που ήξερα καλά. Η νοσοκόμα του τον άκουσε να φωνάζει από το κρεβάτι τού πόνου: «Αφού σε όλη τη ζωή μου προσπάθησα να είμαι καλός, γιατί συμβαίνει αυτό σε μένα;»

Ξέρετε πώς απάντησε ο Κύριος στην ερώτηση αυτή για τον Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ στο κελί τής φυλακής:

«Και αν θα σε ρίξουν στο λάκκο ή στα χέρια δολοφόνων, και σε καταδικάσουν σε θάνατο, αν θα

σε ρίξουν στο βυθό, αν τα άγρια κύματα συνωμοτούν εναντίον σου, αν οι ορμητικοί άνεμοι γίνουν εχθροί σου, αν οι ουρανοί σκοτεινιάσουν, και όλα τα στοιχεία τής φύσης συνεργαστούν για να σου φράξουν το δρόμο, και πάνω απ' όλα, αν οι ίδιες οι σιαγώνες τής κόλασης ανοίξουν διάπλατα το στόμα για σένα, να ξέρεις, γιε μου, ότι όλα αυτά θα σου δώσουν πείρα, και θα είναι για το καλό σου.

»Ο Υιός του Ανθρώπου τα υπέστη όλα αυτά. Είσαι εσύ ανώτερος απ' αυτόν;

»Επομένως, μείνε σταθερός, και η ιεροσύνη θα παραμείνει μαζί σου. Γιατί τα όριά τους έχουν οριστεί, δεν μπορούν να περάσουν. Οι ημέρες σου είναι γνωστές, και τα χρόνια σου δε θα λιγοστέψουν. Επομένως, μη φοβάσαι για το τι μπορεί ο άνθρωπος να κάνει, γιατί ο Θεός θα είναι μαζί σου στον αιώνα του αιώνων».<sup>2</sup>

Δεν βρίσκω καλύτερη απάντηση στο ερώτημα γιατί έρχονται οι δοκιμασίες και τι να κάνουμε, από τα λόγια τού Ίδιου τού Κυρίου, ο οποίος υπέστη δοκιμασίες περισσότερο τρομακτικές από όσο μπορούμε να φανταστούμε.

Θυμάστε τα λόγια Του όταν συμβούλευσε ότι θα έπρεπε, από πίστη προς Αυτόν, να μετανοήσουμε:

«Επομένως, σε προστάζω να μετανοήσεις – μετανόησε, μη σε πατάξω με τη ράβδο του στόματός μου, και με την οργή μου, και με το θυμό μου, και το μαρτύριό σου θα είναι οδυνηρό – τόσο οδυνηρό που ούτε ξέρεις, τόσο έντονο που ούτε ξέρεις, μάλιστα, τόσο ανυπόφορο που ούτε ξέρεις.

»Γιατί ιδές, εγώ, ο Θεός, υπέφερα όλα αυτά για όλους, ώστε να μην υποφέρουν αν μετανοήσουν.

»Όμως αν δεν μετανοήσουν πρέπει να υποφέρουν όπως και εγώ.

»Το μαρτύριο δε αυτό, έκανε εμένα, τον Θεό, τον ανώτερο όλων, να τρέμω από τον πόνο, και να αιμορραγώ από κάθε πόρο, και να υποφέρω τόσο κατά το σώμα όσο και κατά το πνεύμα -- και ήθελα να μπορούσα να μην πιω το πικρό ποτήρι, και να υποχωρήσω--

»Παρόλα αυτά, ως είναι δοξασμένος ο Πατέρας· και το ήπια και τελείωσα τις προετοιμασίες μου προς τα τέκνα των ανθρώπων».<sup>3</sup>

Εσείς κι εγώ έχουμε πίστη ότι ο τρόπος να υπερβούμε τις δοκιμασίες είναι να πιστέψουμε ότι υπάρχει «βάλαμο στη Γαλαάδ»<sup>4</sup> και πως ο Κύριος έχει υποσχεθεί: «δεν θα... σε εγκαταλείψω».<sup>5</sup> Γι' αυτό ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον μάς έχει διδάξει για να βοηθήσει εμάς και εκείνους που υπηρετούμε, κατά τη διάρκεια εκείνων των μοναχικών και εξοντωτικών δοκιμασιών.<sup>6</sup>

Όμως, ο Πρόεδρος Μόνσον μάς έχει, επίσης, σοφά διδάξει ότι το θεμέλιο τής πίστης για την πραγματικότητα εκείνων των υποσχέσεων, απαιτεί χρόνο για να οικοδομηθεί. Ίσως να έχετε δει, όπως εγώ, την ανάγκη για το θεμέλιο εκείνο στο προσκέφαλο κάποιου έτοιμου να παρατήρει τη μάχη να υπομείνει μέχρι τέλους. Εάν το θεμέλιο τής πίστης δεν είναι βαθιά μέσα στην καρδιά μας, η δύναμη να υπομείνουμε θα θρυμματιστεί.

Σκοπός μου σήμερα είναι να περιγράψω αυτό που ξέρω για το πώς μπορούμε να θέσουμε αυτό το ακλόνητο θεμέλιο. Το πράττω με μεγάλη ταπεινότητα, για δύο λόγους. Πρώτον, αυτά που λέω μπορούν να αποθαρρύνουν μερικούς που αγωνίζονται μέσα στις αντιξοότητες και νιώθουν ότι το θεμέλιο τής πίστης τους εξασθενεί. Και δεύτερον, ξέρω ότι πολύ μεγαλύτερες δοκιμασίες περιμένουν μπροστά μου, πριν το

τέλος τής ζωής. Συνεπώς, η μέθοδος που σας προσφέρω πρέπει ακόμα να αποδειχθεί στη ζωή μου μέσα από το να υπομείνω μέχρι τέλους.

Ως νέος άνδρας εργάστηκα με έναν εργολάβο που κατασκεύαζε βάσεις θεμελιών και θεμέλια για νέες κατοικίες. Στην καλοκαιρινή ζέστη ήταν σκληρή δουλειά να προετοιμάζουμε το έδαφος για το καλούπι όπου θα ρίχναμε το τσιμέντο για τα θεμέλια. Δεν υπήρχαν μηχανήματα. Χρησιμοποιούσαμε αξίνα και φτυάρι. Ήταν σκληρή δουλειά εκείνες τις μέρες να φτιάχνουμε γερά θεμέλια για τα κτήρια.

Επίσης, απαιτούσε υπομονή. Αφού ρίχναμε το τσιμέντο για τα θεμέλια, περιμέναμε να στεγνώσει. Όσο κι αν θέλαμε να προχωρούν γρήγορα οι εργασίες, περιμέναμε επίσης αρκετά μετά το ρίξιμο τού τσιμέντου προτού ξεκαλουπώσουμε.

Και ακόμα περισσότερο εντυπωσιακό για έναν αρχάριο οικοδόμο ήταν αυτή η κοπιαστική και χρονοβόρος διαδικασία να μπήγουμε προσεκτικά μεταλλικές ράβδους μέσα στα καλούπια για να ενδυναμώσουμε τα θεμέλια.

Κατά τον ίδιο τρόπο, το έδαφος θα πρέπει να έχει προσεκτικά προετοιμαστεί για το θεμέλιο της πίστης μας, ώστε να ανθίσταται στις καταιγίδες που θα έρθουν στη ζωή τού καθενός. Αυτή η γερή βάση για ένα θεμέλιο πίστης, είναι η προσωπική ακεραιότητα.

Η επιλογή από μέρους μας τού σωστού πάντοτε, όποτε μας ζητείται να επιλέξουμε, δημιουργεί το στέρεο έδαφος κάτω από την πίστη μας. Μπορεί να ξεκινήσει στην παιδική ηλικία, δεδομένου ότι κάθε ψυχή γεννιέται με την ελεύθερη δωρεά τού Πνεύματος τού Χριστού. Με εκείνο το Πνεύμα μπορούμε να γνωρίζουμε πότε έχουμε κάνει το σωστό ενώπιον τού Θεού και πότε λάθος εμπρός Του.

Αυτές οι επιλογές, εκατοντάδες τις περισσότερες ημέρες, προετοιμάζουν το στέρεο έδαφος όπου θα οικοδομηθεί το κτίσμα τής πίστης

μας. Το μεταλλικό πλαίσιο γύρω από το οποίο ρίχνουμε την ύλη τής πίστης μας, είναι το Ευαγγέλιο τού Ιησού Χριστού, με όλες τις διαθήκες, διατάξεις και αρχές του.

Ένα από τα κλειδιά για μία πίστη που διαρκεί, είναι να κρίνουμε σωστά πόσος χρόνος απαιτείται για να ωριμάσει και να σταθεροποιηθεί. Γι' αυτό δεν ήταν συνετό από μέρους μου να προσευχηθώ τόσο νωρίς στη ζωή μου να σκαρφαλώσω σε ψηλότερα βουνά και να δεχτώ μεγαλύτερες δοκιμασίες.

Ο χρόνος αυτός ωρίμασης και σταθεροποίησης δεν έρχεται αυτόματα μέσα από το πέρασμα τού χρόνου, αλλά απαιτεί χρόνο. Αυτό δεν γίνεται μόνο του, με το πέρασμα τής ηλικίας. Υπηρετώντας με συνέπεια τον Θεό και τους άλλους, με όλη την καρδιά και τη ψυχή, στρέφουμε τη μαρτυρία τής αλήθειας σε μια αδιάσπαστη πνευματική δύναμη.

Τώρα, θέλω να ενθαρρύνω εκείνους που βρίσκονται στο μέσον σκληρών δοκιμασιών, οι οποίοι αισθάνονται ότι η πίστη τους ίσως να ελαττώνεται κάτω από το αδιάκοπο άγχος των ταλαιπωριών. Η ίδια η ταλαιπωρία μπορεί να είναι ο τρόπος σας να ενδυναμώσετε και τελικά να αποκτήσετε ακλόνητη πίστη. Ο Μορόνι, ο γιος τού Μόρμον στο Βιβλίο τού Μόρμον, μας είπε πώς εκείνη η ευλογία θα πραγματοποιείτο. Μας διδάσκει την απλή και γλυκιά αλήθεια ότι ενεργώντας ακόμα και σε ένα μικρό ποσοστό πίστης, επιτρέπει στον Θεό να την αυξήσει:

«Και τώρα, εγώ, ο Μορόνι, θα ήθελα να μιλήσω λίγο σχετικά με αυτά τα πράγματα. Θα ήθελα να δείξω στον κόσμο ότι πίστη είναι αυτά που ελπίζονται αλλά δεν βλέπονται. Επομένως, μη δυσανασχετείτε επειδή δε βλέπετε, γιατί δε λαβαίνετε μαρτυρία παρά μόνο μετά τη δοκιμασία τής πίστης σας.

»Γιατί ήταν με την πίστη που ο Χριστός φανερώθηκε στους πατέρες

μας, αφού αναστήθηκε από τους νεκρούς. Και δε φανερώθηκε σε αυτούς παρά μόνο αφού είχαν πίστη σε αυτόν. Επομένως, θα πρέπει μερικοί να είχαν πίστη σε αυτόν, γιατί δε φανερώθηκε στον κόσμο.

»Αλλά ένεκα τής πίστης των ανθρώπων φανερώθηκε στον κόσμο και δόξασε το όνομα του Πατέρα, και προετοίμασε έναν τρόπο με τον οποίο άλλοι να μπορέσουν να συμμετέχουν τού ουράνιου δώρου, ώστε να ελπίζουν για εκείνα τα οποία δεν έχουν δει.

»Επομένως, και εσείς μπορείτε να έχετε πίστη, και να συμμετέχετε τού δώρου, αν έχετε απλώς πίστη».<sup>7</sup>

Αυτό το μικρό τμήμα τής πίστης που είναι το πολυτιμότερο και που θα πρέπει να προστατεύετε και να χρησιμοποιείτε με οποιονδήποτε τρόπο, είναι η πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό. Ο Μορόνι δίδαξε τη δύναμη εκείνης τής πίστης ως εξής: «Και ούτε ποτέ άνθρωποι έκαναν θαύματα παρά μόνο μετά από την πίστη τους. Λοιπόν πρώτα πίστεψαν στον Υιό τού Θεού».<sup>8</sup>

Επισκέφθηκα μια γυναίκα που έλαβε το θαύμα τής επαρκούς δύναμης, ώστε να υπομείνει αφάνταστες απώλειες, απλώς με τη δυνατότητα να επαναλαμβάνει ατελείωτα τα λόγια: «Το ξέρω ο Λυτρωτής μου ζει».<sup>9</sup> Εκείνη η πίστη και τα λόγια μαρτυρίας υπήρχαν πάντα εκεί, μέσα στην καταχνιά που σκοτεινιάζε τα πράγματα, όμως δεν έσβησε αναμνήσεις τής παιδικής ηλικίας της.

Έκπληκτος έμαθα ότι μια άλλη γυναίκα είχε συγχωρήσει ένα άτομο που την έβλαπτε επί χρόνια. Έμεινα έκπληκτος και την ρώτησα γιατί είχε επιλέξει να συγχωρήσει και να ξεχάσει χρόνια ολόκληρα μοχθηρών προσβολών.

Είπε ήρεμα: «Ήταν το δυσκολότερο πράγμα που έκανα ποτέ, αλλά απλώς ήξερα ότι έπρεπε να το κάνω. Και το έκανα». Η πίστη της ότι ο Σωτήρας θα την συγχωρούσε, αν εκείνη συγχωρούσε άλλους, την προετοίμασε να

αποκτήσει ένα συναίσθημα ειρήνης και ελπίδας καθώς αντιμετώπιζε τον θάνατο, μήνες μόλις είχε συγχωρήσει τον αμετανόητο αντίπαλό της.

Με ρώτησε: «Όταν πάω εκεί, πώς θα είναι στον ουρανό;»

Και εγώ είπα: «Ξέρω απλώς από όσα έχω δει, από την ικανότητά σου να ασκείς πίστη και να συγχωρείς ότι θα είναι ένα υπέροχο καλωσόρισμα για σένα».

Έχω και κάτι άλλο ενθαρρυντικό για εκείνους που τώρα αναρωτιούνται αν η πίστη τους στον Ιησού Χριστό θα είναι αρκετή ώστε να υπομείνουν καλά μέχρι τέλους. Ευλογήθηκα να γνωρίσω άλλους από εσάς που ακούνε τώρα, όταν ήσασταν νεότεροι, ζωτικότεροι, χαρισματικοί πέρα από τους περισσότερους γύρω σας, που ωστόσο επιλέξατε να κάνετε ό,τι θα είχε κάνει ο Σωτήρας. Από την αφθονία των ευλογιών σας, βρίσκετε τρόπους να βοηθήσετε και να φροντίσετε εκείνους που ίσως να αγνοήσατε ή περιφρονήσατε στη ζωή σας.

Όταν έρχονται σκληρές δοκιμασίες, η πίστη να τις υπομείνουμε καλά θα είναι εκεί, οικοδομημένη όπως μπορεί τώρα να το έχετε αντιληφθεί, αλλά ίσως όχι τότε που ενεργούσατε επί τής αγνής αγάπης τού Χριστού, υπηρετώντας και συγχωρώντας άλλους, όπως θα έκανε ο Σωτήρας. Οικοδομείτε ένα θεμέλιο πίστης, αγαπώντας όπως αγάπησε ο Σωτήρας και υπηρετώντας για Εκείνον. Η πίστη σας σε Εκείνον οδήγησε σε πράξεις χριστιανικής αγάπης που θα σας φέρουν ελπίδα.

Ποτέ δεν είναι αργά για να ενδυναμώσετε το θεμέλιο τής πίστης. Πάντα υπάρχει καιρός. Με πίστη στον Σωτήρα, μπορείτε να μετανοήσετε και να παρακαλέσετε για συχώρηση. Υπάρχει κάποιος που μπορείτε να συγχωρήσετε. Υπάρχει κάποιος που μπορείτε να ευχαριστήσετε. Υπάρχει κάποιος που μπορείτε να υπηρετήσετε και να ανυψώσετε. Μπορείτε να το κάνετε

όπου και αν είστε και όσο μόνοι και εγκαταλελειμμένοι κι αν αισθάνεστε.

Δεν μπορώ να υποσχεθώ ένα τέλος στις αντιξοότητες σας σε αυτήν τη ζωή. Δεν μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι οι δοκιμασίες σας θα φανούν σε εσάς ότι είναι μόνο για μια στιγμή. Ένα από τα χαρακτηριστικά των δοκιμασιών στη ζωή είναι ότι φαίνονται να κάνουν τα ρολόγια να υπολειπώνονται και μετά να φαίνονται ότι σταματούν σχεδόν.

Υπάρχουν λόγοι γι' αυτό. Το να γνωρίζουμε τους λόγους αυτούς μπορεί να μη δίνει πολλή παρηγοριά, όμως μπορεί να σας δώσει ένα αίσθημα υπομονής. Οι λόγοι αυτοί προέρχονται από το εξής και μόνο γεγονός: Στην τέλεια αγάπη Τους για εσάς, ο Επουράνιος Πατέρας και ο Σωτήρας σας θέλουν προετοιμασμένους να βρεθείτε μαζί Τους, να ζήσετε σε οικογένειες παντοτινά. Μόνον εκείνοι που έχουν τέλεια καθαριστεί μέσω τής εξιλέωσης τού Ιησού Χριστού μπορούν να βρίσκονται εκεί.

Η μητέρα μου πολεμούσε τον καρκίνο επί 10 σχεδόν χρόνια. Θεραπείες και χειρουργεία και τελικά ο περιορισμός στο κρεβάτι της ήταν μερικές από τις δοκιμασίες της.

Θυμάμαι τον πατέρα μου να λέει καθώς την παρατηρούσε να παίρνει την τελευταία της ανάσα: «Ένα μικρό κορίτσι πήγε σπίτι του να αναπαυθεί».

Ένας από τους ομιλητές στην κηδεία της, ήταν ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ. Ανάμεσα στα επαινετικά λόγια που είπε, θυμάμαι κάτι που ήταν σαν και αυτό: «Μερικοί από εσάς ίσως να σκεφθήκατε ότι η Μίλντρεντ υπέφερε τόσο πολύ καιρό και τόσο πολύ, εξαιτίας κάποιου πράγματος που δεν έκανε σωστά και απαιτούσε τις δοκιμασίες». Κατόπιν είπε: «Όχι, ήταν διότι ο Θεός απλώς ήθελε να εξευγενισθεί λίγο περισσότερο». Θυμάμαι τότε να σκέπτομαι: «Αν μία γυναίκα τόσο καλή χρειαζόταν τόσο πολύ

να εξευγενισθεί, τι υπάρχει στο μέλλον για μένα;»

Εάν έχουμε πίστη στον Ιησού Χριστό, οι δυσκολότερες αλλά και οι ευκολότερες εποχές στη ζωή μπορεί να είναι μια ευλογία. Σε κάθε περίπτωση, μπορούμε να επιλέγουμε το σωστό με την καθοδήγηση του Πνεύματος. Έχουμε το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού να διαμορφώνει και να καθοδηγεί τη ζωή μας, εάν το επιλέξουμε. Και με τους προφήτες να μας αποκαλύπτουν τη θέση μας στο σχέδιο σωτηρίας, μπορούμε να ζούμε με τέλεια ελπίδα και ένα συναίσθημα ειρήνης. Ποτέ δεν χρειάζεται να αισθανόμαστε ότι είμαστε μόνοι ή δυσάρεστοι στην υπηρεσία του

Κυρίου, διότι δεν είμαστε ποτέ. Μπορούμε να νιώσουμε την αγάπη του Θεού. Ο Σωτήρας έχει υποσχεθεί αγγέλους στα αριστερά και στα δεξιά μας, να μας σηκώνουν.<sup>10</sup> Και κρατά πάντα τον λόγο Του.

Καταθέτω μαρτυρία ότι ο Θεός ο Πατέρας ζει και ότι ο Αγαπητός Υιός Του είναι ο Λυτρωτής μας. Το Άγιο Πνεύμα έχει επιβεβαιώσει την αλήθεια σ' αυτή τη συνέλευση και θα το κάνει ξανά καθώς το επιζητείτε, καθώς ακούτε προσεκτικά και καθώς θα μελετάτε αργότερα τα μηνύματα των εξουσιοδοτημένων υπηρετών του Κυρίου, που βρίσκονται εδώ. Ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον είναι ο προφήτης του

Κυρίου σε όλο τον κόσμο. Ο Κύριος σάς φυλάει. Ο Θεός Πατέρας ζει. Ο Αγαπημένος Του Υιός, ο Ιησούς Χριστός, είναι ο Λυτρωτής μας. Η αγάπη Του είναι αστείρευτη. Δίδω μαρτυρία για αυτό, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

#### ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Σπένσερ Κίμπαλ, "Give Me This Mountain," *Ensign*, Νοέμβρ. 1979, 79.
2. Διδαχή και Διαθήκες 122:79.
3. Διδαχή και Διαθήκες 19:1519.
4. Ιερεμίας 8:22.
5. Ιησούς του Ναυή 1:5.
6. Βλέπε Τόμας Μόνσον, "Look to God and Live," *Ensign*, Μάιος 1998, 5254.
7. Εθέρ 12:69.
8. Εθέρ 12:18.
9. «Το ξέρω ο Λυτρωτής μου ζει», *Υμνοι και παιδικά τραγούδια*, σφ. 14.
10. Βλέπε Διδαχή και Διαθήκες 84:88.